

UNA DONA VALENTA

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

La dona cananea no era de la colla per un doble motiu: no era jueva i era dona. Però, sobretot, la dona cananea era mare, per la guarició de la seva filla faria qualsevol cosa i trenca les normes. Quines? Bàsicament tres: no pot parlar amb jueus, no pot parlar perquè és dona i no pot anar insistint pesadament.

Alhora aquestes tres normes fetes pels homes contradiuen les normes fetes per Déu: Canaan havia pertangut al territori d'Israel, Déu ha vingut a ajudar els desvalguts i Déu vol que la pregària no defalleixi.

A la primera lectura Isaïes ho diu clarament: «Els estrangers que s'han adherit al Senyor [...], els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes». Quina muntanya sagrada? La de formar part de la colla de Jesús. Quina festa? L'alegria de la cananea en veure guarida la seva filla.

Des d'aquí, la cananea pot cantar el salm d'avui, el 66: «Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada».

Ves per on, a la segona lectura Pau també es dirigeix als no jueus: «Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. [...] Déu s'ha compadit de vosaltres [...] per compadir-se finalment de tots».

El verset de l'al·leluia, del mateix evangeli de Mateu però onze capítols abans, ho diu clarament: «Jesús predicava la Bona Nova del Regne». Quina bona nova? Que el seu Pare, el Déu misericordiós, està al nostre costat sempre i ens prepara un banquet al cel que ja comencem a gaudir aquí a la terra. I el verset continua: «i guaria en el poble tota malaltia». Tota, sense discriminació.

Jesús, què t'ha passat, doncs, a l'evangeli? Has oblidat que prediques la Bona Nova, amb majúscula, i has oblidat que has de guarir tota malaltia sense discriminació?

Fixa't en la cananea, Jesús. No ha parat de seguir-te, vol dir que ha esdevingut la teva deixeble. No ha parat de parlar amb tu, vol dir que ha esdevingut la teva catequista. I tu, Jesús, distant, dius que només has estat enviat al poble d'Israel i encara, a sobre, la insultes tractant-la de gosset, una estocada baixa i lletja. La dona no es dona per vençuda, accepta el repte amb la famosa frase: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos». És el mateix menjar.

Ella sempre s'ha dirigit a Jesús com a Senyor, però ja la primera vegada hi afegeix, «fill de David». Li reconeix l'autoritat i la capacitat de compadir.

«Qui tingui orelles, que escolti» apareix tres vegades en aquest evangeli abans del relat d'avui. Jesús sap escoltar la dona i al final es rendeix: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols». L'amor ha superat la Llei.

Tant de bo, en la nostra vida, tinguem les dues actituds: la insistència del cor que estima i la tendresa del cor que escolta.